

"De alleenheerser"

draait dreadlocks in mijn hersenen
en als ik ze wil ontrafelen knoopt hij de metaforen
met een stevige zeemansslag vast

zijn ringvinger wijst naar gisteren
hij verzwijgt het graf en ik
het weten van

met lange poten vlect hij een giraf over een rotte wond
ik raap de vallende bladeren en kijk met argusogen
hoe hij honderd poppetjes tekent op de barricade

hij lacht smalend
proost me jonge dromen toe
de muze is allang geleden gevallen
ik veeg het roet bijeen
vouw de achterpaden naar het narrenhof open
neem zijn hand in de mijne en breng hem naar de kasteelvrouw
die bij de openhaard het paard van stal haalt

ik zing onder de pilaren nog eenmaal
het refrein van de verlorenen
blaas een en ander om
klink op een goede vriend en drink de geest in de fles op

© Amanda Visch

© maart 2008, Amanda Visch, BasicPublishing.nl